

“S’ha focalitzat sobre Hereu un malestar provinent d’uns altres àmbits polítics”

Vist com va tot, hi haurà primàries, finalment, o a Barcelona optareu per un acord?

—Crec que el mecanisme s’ha activat. Les dinàmiques, tant de Jordi Hereu com de Montserrat Tura, són ja en aquesta clau. Una altra cosa és si això arribarà a culminar en una decisió específica.

—I hi arribarà?

—No ho sabem. Dependrà si els candidats mantenen fins al darrer moment la decisió de presentar-se, o algun es retira, o fan un pacte, que tot és possible i factible en un procés de primàries. Això ja es veurà, depèn dels candidats. Però el procés ja s’ha engegat plenament.

—Dins el PSC hi ha qui adverteix del perill dels processos de primàries. En el cas del PSOE hi va haver exemples prou complicats. Què hi veieu de positiu i de negatiu en un procés com aquest?

—Positiu, des d’una òptica socialista, però també ciutadana, és que es reactiva el debat sobre què es vol fer en una ciutat. La gent es fixa no solament en els candidats, sinó en els programes, en allò que proposen, etc. Serveix de batzegada per a un segment important de la ciutadania, que opina, que valora, que intenta esbrinar les diferències entre els candidats. I això fa que s’enfrontin, més enllà de les lògiques i il·loables ambicions estrictament personals. Això activa un segment de l’electorat –i això és molt bo–, que ha de prendre posició.

Com a aspecte negatiu? Bé, quan s’enfronten dos companys, i l’un ha de demostrar que és millor que l’altre, ha de demostrar els defectes de l’altre. I quan mostres aquests defectes, evidentment, generes municipi també per als adversaris polítics, que són més enllà de les divergències en la manera d’enfocar un mateix programa polític.

—De tota manera, som a quatre mesos de les eleccions municipals. No

Joan Ferran i Serafini
(Barcelona, 1951)

és diputat del PSC al Parlament de Catalunya. És un dels històrics anomenats ‘capitans’, i un pes pesant a la federació de Barcelona, de la qual va ser el primer secretari fins el 2008.

és massa ajustat el calendari per a proposar unes primàries?

—És que és quan toca. Perquè els processos de primàries dins del PSC es proposen en el moment que s’obre la veda, per entendre’ns, de la presentació de candidatures. A moltes ciutats no es fan primàries, però, si se’n volen fer, ha de ser quinze dies després d’obrir el procés. I, en aquest cas, toca el mes de febrer. En uns altres casos, com a Madrid, amb Tomàs Gómez, es va fer amb uns altres paràmetres. Aquí ho fem diferent. En el cas de Barcelona, es fa, però a la majoria de les altres ciutats de Catalunya, no.

—Sigui com sigui, amb aquest procés s’ha expressat una tensió entre la federació de Barcelona i la direcció nacional del PSC. Aquest procés és una imposició de la direcció?

—No. El procés de primàries ja és present al PSC des del 1997. En tot cas, en el procés actual, crec que hi ha la voluntat ferma de Montserrat Tura de presentar-se, i la direcció del partit no hi ha posat cap entrebanc. Al contrari, li

ha semblat positiu per a activar el debat, davant unes perspectives que ni a les autonòmiques ni a les municipals ni a les generals no eren gaire positives. El PSC té una necessitat imperiosa d’explicar-se. I les primàries poden ser un bon instrument, malgrat alguns aspectes perniciosos com els que deia abans.

—La federació de Barcelona del PSC sempre ha defensat Jordi Hereu i la seva gestió. Però les enquestes evidencien un contrast amb la percepció ciutadania.

—Fa molts anys que l’esquerra, i el Partit Socialista, en concret, governa a l’Ajuntament de Barcelona. I no és menys veritat que tota la política general incideix en els àmbits on governen els socialistes. És clar, quan el president Zapatero pren mesures econòmiques, de reformes laborals, de reformes de pensions o de l’edat de jubilació repercuteix també en més àmbits polítics, tant l’autonòmic com el municipal. O quan les eleccions de Catalunya mostren un resultat determinat, hi ha un efecte onada que també repercuteix sobre la política municipal.

Tot això, més la pròpia complexitat de la ciutat –que és una ciutat d’èxit, amb bons resultats quant a contenció de desocupació o de les finances–, també ha repercutit sobre la imatge de l’alcalde. Aquestes circumstàncies, reflectides en baròmetres i enquestes, són les que activen sectors del PSC a parlar de la necessitat de reconsiderar les coses, tant les candidatures com el contingut general del PSC respecte a determinats sectors socials.

—De tota manera, en unes altres ciutats aquest desgast sobre el candidat no hi ha estat.

—Bé, penso que a Barcelona hi ha la paradoxa que té una de les millors gestions, com a ciutat, quant a finances, a índexs d’atenció a les persones, etc. Però no hi ha una correspondència

“[Ferran Mascarell] pot dir que continua fidel als plantejaments culturals que ha defensat sempre, però haurà de ser coresponsable de la resta de polítiques d’un govern de dreta o de centre-dreta. I, és clar, aquí hi ha una mica de deriva...”

mecànica amb la figura de l’alcalde. En canvi, en ciutats on la gestió és dolentíssima, l’alcalde té una bona imatge. Bé, és un handicap que no és atribuïble a l’alcalde Jordi Hereu. Hi ha hagut molta agressivitat política, molts articles d’opinió i molta personalització en ell d’un ambient més general. Més enllà de la capacitat de treball que té, que en té moltíssima, s’ha focalitzat sobre l’alcalde Hereu un malestar provinent d’uns altres àmbits polítics.

—**Quan Montserrat Tura es va presentar com a candidata, va parlar de servir Catalunya des de la capital. A Hereu li ha faltat discurs polític?**

—Potser sí que Hereu s’ha centrat molt en la gestió i la projecció de Barcelona, i no ha fet passes per a parlar de política en general, amb la intensitat que ho han fet alguns altres alcaldes de Barcelona.

Ell ha treballat molt per Barcelona —la història ho valorarà—, però potser sí que s’ha dedicat menys a la política general, a la catalana, a l’espanyola, a la valoració de fets internacionals. I potser hi ha ciutadania que espera que el seu

alcalde, en una ciutat com Barcelona, també tingui una dimensió que superi l’estrictament local.

—**En el cas de Tura, el fet de no ser de Barcelona ja ha estat destacat des de l’oposició. És un problema per a la federació de Barcelona?**

—A veure, Tura, des del punt de vista de la gestió, té una llarga experiència i ben reeixida, tant des de l’alcaldia de Mollet, com en les responsabilitats de govern que ha tingut, primer a Interior i després a Justícia. Per tant, no hi ha cap problema d’idoneïtat com a candidata.

A més, no seria la primera vegada que un alcalde de Barcelona viu fora de la ciutat. És el cas de Narcís Serra, per exemple, que vivia a Sant Cugat. Jo crec que al ciutadà li importa relativament poc, perquè li interessa que al capdavant de les seves administracions hi hagi gent solvent, que faci les coses bé. I no és que contraposi la Montse amb el Jordi, però a ella, en temes d’interior, per exemple, la gent la veu molt ferma.

—**A Montse Tura la identifiquen amb el sector catalanista del PSC.**

—Aquí hi ha una fal·làcia que han volgut fixar els nostres adversaris. Jo no crec que hi hagi dues ànimes, al PSC. El PSC s’ha definit sempre catalanista i socialista; socialista i catalanista, indiferentment... I Jordi Hereu, precisament prové del sector del PSC-Reagrupament, de Pallach, d’un catalanisme indiscutible... I Montserrat Tura també és una persona d’un indiscutible tarannà catalanista.

Creo que aquest debat s’ha gestat més al voltant de l’oportunitat o no de coses molt específiques, com el grup parlamentari al Congrés —si cal fer-lo ara o més endavant— o bé, per exemple, el nivell de malestar en les negociacions amb el govern central. És més això que no pas que en aquest partit no estiguem tots a favor d’aprofundir en l’autogovern, de recuperar totalment l’Estatut, de defensar la cultura catalana, de definir Catalunya com una nació... Jo crec que al PSC un 98% del PSC defensa tot això. Una altra cosa és l’èmfasi que s’hi pugui posar, en tot això. I en aquest sentit, tant l’un com l’altre ho tenen claríssim.

—La incorporació de Ferran Mascarell al govern de Mas, fins a quin punt no ha precipitat el debat intern al PSC i aquest procés de primàries a Barcelona?

—Montserrat Tura ha fet una cosa que no es va atrevir a fer Mascarell, que és presentar-se a unes primàries. Això em sembla un canvi qualitatiu des del punt de vista de la Montserrat. Mascarell sí que sembla que optava entre una opció municipal, si se li garantia que la podia dur a terme, o una de cultural que li garantien des de la competència. Com que no tenia la voluntat d'afrontar unes primàries, només li quedava un camí,

han expressat un cert allunyament respecte al PSC.

—L'esquerra, a l'àmbit europeu, té un problema de definició davant de reptes nous. Per exemple, respecte al creixement de l'extrema dreta, o a les idees xenòfobes que han arrelat en sectors de la societat. Hi ha un cert desconcert. I aquest desconcert també es veu en més àmbits, com el de les mesures econòmiques i de protecció del benestar. Però també en àmbits relacionats amb les qüestions de definició de l'autogovern, en el nostre cas.

Tot això ens ha portat contradiccions importants i complexes, com ara defensar

posició d'*impasse*, que ha portat sectors intel·lectuals a pensar que no hem defensat l'autogovern amb prou força. O l'Estatut.

Però sobre això hem de dir que el PSC és un partit extremadament pragmàtic. Moltes vegades ha prevalgut el resultat que es preveia al final, més que no pas plantar-se per principis. És una mica el *peix al cove*, però en un sentit positiu. I bé, això genera incerteses, discussió, inseguretats; sovint no saps si algunes coses s'aconseguiran o no... Però forma part d'aquesta complexitat que afecta tots els àmbits de la política, especialment, per a les esquerres en general i la socialdemocràcia en particular.

—Però amb el xàfec que hem d'aguantar, la sentència del TC, la del TS amb la immersió, amb els cants de recentralització competencials del PP –i també del PSOE–, el PSC pot mantenir aquest pragmatisme i aquestes incerteses que dieu?

—Al PSC tenim les nostres certeses, com la defensa radical de la integritat –al cent per cent– de l'Estatut, com sigui. No hem renunciat, en absolut, a la voluntat d'aprofundir en l'autogovern i a la defensa de l'Espanya plural. I no acceptarem un procés d'harmonització.

No acceptarem un pas enrere en allò que considerem l'inici d'un procés federalitzant de l'estat espanyol. Això seria contravenir els elements discursius bàsics del PSC. Ara, que això tindrà detractors i estirabots? És clar. Però en aquest sentit tot el PSC és unànimement a no fer ni un pas enrere. Al contrari, estem disposats a posar el coll en tots aquells temes que ens han quedat pendents.

—Sigui com sigui, creieu que hi ha uns aires harmonitzadors a l'estat?

—Ho ha encetat l'*ex presidente* Aznar a la FAES. Rajoy no s'hi atrevia, però és capaç d'assumir-ho. Entenc que la ministra Salgado ha dit que el PSOE no té cap plantejament en aquest sentit. De totes maneres, ni que sigui de manera preventiva, tenim l'obligació de vacunar-nos i deixar clar que les coses no poden anar per aquí. Es pot demanar certa contenció en el terreny de la despesa? És discutible. Però no es pot demanar una regressió. I no tan sols això, sinó que s'ha de continuar avançant.

Enric Rimbau

“No hem renunciat, en absolut, a la voluntat d'aprofundir en l'autogovern”

el de la cultura, que era el més fàcil. El camí cap a l'alcaldia era més complex.

La incorporació de Mascarell, en certa manera ja era anunciada. De fet, ja va col·laborar amb la Casa Gran del Catalanisme que propugnava Artur Mas. En els articles que feia també ja anàvem veiem una certa predisposició a justificar-ho. Almenys, des del punt de vista teòric, i explicat de maneres diferents. Perquè, de fet, Ferran Mascarell fa això: explicar el mateix article de maneres diferents, moltes vegades. Jo, des del punt de vista personal, ho respecto. Però, en el supòsit que el programa de cultura que ell va coordinar amb el PSC, el pugui aplicar i l'hi deixin aplicar, hi ha uns altres aspectes que se'm fan més difícils d'entendre. Perquè quan tu formes part d'un govern ets coresponsable de totes les mesures. I les altres mesures seran de caire territorial, de determinades polítiques socials, de polítiques impositives... I, és clar, si tu has de ser coresponsable d'aquestes polítiques, no seran precisament coincidents amb les que has defensat. Ell pot dir que continua fidel als plantejaments culturals que ha defensat sempre, però haurà de ser coresponsable de la resta de polítiques d'un govern de dreta o de centre-dreta. I, és clar, aquí hi ha una mica de deriva...

—Sigui com sigui, sí que hi ha certs sectors intel·lectuals que, en aquest context polític actual, especialment després de tot el procés estatutari,

la legalitat establerta i les regles del joc, i adonar-te que, defensant això, moltes vegades xoques frontalment amb allò que va decidir un dia el poble de Catalunya de manera sobirana. Estem pinçats entre dues lògiques: la de defensar allò que ha dit el poble d'una manera reiterada aquí, al Congrés, al Senat i a tot arreu, i allò que diu el Tribunal Constitucional, que l'has de reconèixer perquè forma part de les regles del joc. Aquesta contradicció hi és, i el fet d'interpretar-la diferentment ens ha portat dificultats.

Això, afegit a una política que molt sovint no ha coincidit en els terrenys de l'acció de govern, ens situa en una